

Arrest

nr. 248 513 van 1 februari 2021
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2021 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 27 januari 2021 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt verdaagd naar de zitting van 29 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart in augustus 2020 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 24 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

De verzoeker wordt op 7 oktober 2020 gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). De verzoeker verklaart dat hij sinds 2002 reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend in Nederland, die allen werden afgewezen.

Op 23 oktober 2020 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Nederlandse overheden.

Op 3 november 2020 stemmen de Nederlandse overheden uitdrukkelijk in met de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, in toepassing van artikel 18, lid 1, onder d), van de Dublin III-verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) neemt op 19 november 2020 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Middels deze beslissing wordt de verzoeker bevolen om zich binnen de tien dagen aan te melden bij de Nederlandse autoriteiten aangezien Nederland, volgens de criteria van de Dublin III-verordening, de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Op 23 december 2020 dient de verzoeker een verzoekschrift in om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze zaak is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer RvV 255 191.

Op 20 januari 2021 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker de beslissingen tot terugleiding naar de grens en tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissingen werden aan de verzoeker, in één en dezelfde akte, ter kennis gebracht op 21 januari 2021.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : U.

voornaam : R.

geboortedatum : (...) 1965

geboorteplaats : G.

nationaliteit : Russische Federatie

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Vottem om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Nederland, op basis van het Dublinakkoord van 03.11.2020, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 27.11.2020, met een termijn van 10 dagen.

Betrokkene werd op 14.12.2020 gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde niet naar Nederland te willen terugkeren omdat hij bang is om teruggestuurd te worden. Tijdens het gehoor in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Nederland omdat ze hem 18 jaar lang hebben proberen te repatriëren. Ze hebben zijn leven kapot gemaakt.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 19.11.2020. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 14.12.2020 geen andere elementen aan.

De betrokkene verklaarde in het hoorrecht van 14.12.2020 dat hij psychologische problemen heeft en bepaalde medicatie inneemt. Tijdens zijn gehoor dd. 07.10.2020 verklaarde hij PTSD te hebben. Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat hij medische attesten of andere documenten voorgelegd heeft ter bewijs van deze verklaring. Hij bewijst dus niet dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Betrokkene verklaarde op 14.12.2020 dat hij niet vrijwillig wil terugkeren naar Nederland.

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

- a) een overdrachts -, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;*

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 19.11.2020 die hem betekend werd op 27.11.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, L. D., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de politie Sint-Truiden en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, U., R., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem.”

Aldus bevat de bestreden akte twee onderscheiden beslissingen: een beslissing tot terugleiding naar de (Nederlandse) grens, en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan Nederland.

2. Over de rechtspleging

Het onderhavige verzoekschrift werd ingediend met een faxbericht van 25 januari 2021.

Op diezelfde dag heeft de verzoekende partij tevens een verzoek ingediend om, met toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De verwerende partij heeft op 27 januari 2021 een nota met opmerkingen overgemaakt in de onderhavige zaak.

Ter terechtzitting van 27 januari 2021 heeft de Raad vastgesteld dat de bijlage 26quater die bij het onderhavige verzoekschrift werd gevoegd, op essentiële punten verschilt van de bijlage 26quater die in het administratief dossier is terug te vinden. Aangezien de verwerende partij ter terechtzitting van 27 januari 2021 geen uitsluitel kon geven over de vraag welke versie van de bijlage 26quater de correcte versie is, werd de zaak op tegensprekelijke wijze verdaagd naar de terechtzitting van 29 januari 2019.

Ter terechtzitting van 29 januari 2019 heeft de verwerende partij gesteld dat het bevoegde bestuur heeft bevestigd dat de bijlage 26quater die bij het verzoekschrift werd gevoegd, de correctie versie is. De verwerende partij licht toe dat de bijlage 26quater zoals neergelegd in het administratief dossier, slechts een ontwerp van beslissing betreft. Gevraagd om te verklaren waarom de correcte versie en de daarin vermelde medische stukken niet in het administratief dossier zitten, geeft de verwerende partij enkel te kennen dat de genoemde stukken inderdaad niet in het administratief dossier zitten en dat zij ook thans niet over deze stukken beschikt. De verwerende partij kan dit euvel niet verklaren.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van de vordering inzake de beslissing tot terugleiding naar de grens

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“5.1.

Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

5.2.

De verzoeker wijst op het feit dat de verwerende partij een uitwijzingsbeslissing heeft genomen wetende dat deze niet uitvoerbaar is. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing waren de Dublintransfers vanuit België nog steeds geschorst.

Bovendien werd zijn asielaanvraag in Nederland negatief afgesloten. De verzoeker zou terug moeten De Russische Federatie en refoulement riskeren.

Daarnaast lijdt hij aan PTSD en er werden geen individuele garantie gevraagd.

Hij stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met deze elementen, terwijl deze elementen blijken uit het Aida Rapport Nederland 2019 update april 2020 (hierna: Aida Rapport NL) waar de verwerende partij zelf naar verwijst.

5.3.

Aangaande impact van Covid-19

De verzoeker wenst erop te wijzen dat bij het nemen van de bestreden beslissing de Dublin-transfers in zowel België en Nederland

Uit het Aida Rapport 2019 België blijkt dat de Dublin-overdrachten opgeschort zijn:

“Dublin procedure: a third-country national who is prevented from leaving Belgium for reasons of force majeure (quarantine, flight cancellation, border closure, etc.) may request authorization to extend his/her stay.⁸ Dublin decisions (annex 26quater) are still being issued but Dublin-transfers are de facto suspended. “

(zie stuk 7 p. 17)

Uit het Aida Rapport NL blijkt het volgende:

“Suspension of Dublin Transfers: all incoming and outgoing Dublin transfers have been suspended in any case up to and including 6 April 2020. The administrative process regarding the Dublin procedure will however be continued as far as possible.”

(zie stuk 7 p 11).

De bestreden werd genomen op datum van 20/01/2021 in tijden van heersende Covid-19 pandemie en in vrijwel alle landen van de EU de maatregelen nog steeds van kracht zijn.

De Covid-19 crisis is geenszins overwonnen. In België gelden er strenge maatregelen tot minstens midden Februari 2021. Ook in Nederland stijgt het aantal besmettingen opnieuw zienderogen.

De verwerende partij neemt dus een beslissing die onmogelijk uit te voeren is. De bijlage 26quater kan noch vrijwillig noch gedwongen worden uitgevoerd.

De beslissing bevat geen enkele motivering omtrent de impact van de Covid-19 maatregelen.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

5.4

Aangaande de onmenselijke en vernederde behandeling van verzoeker in Nederland

5.4.1.

De verzoeker verzet zich tegen een overdacht aan Nederland omdat hij daar 18 jaar heeft verbleven en na het doorlopen van verschillende asiel- en verblijfsprocedures uiteindelijk het land moest verzoeken. De verzoeker spreekt perfect Nederlands en is geïntegreerd, al zijn inspanningen zijn voor niets. Hij blijft achter als een gebroken man.

Hij diende op 10/07/2002 een asielaanvraag in en deze werd, na verschillende vernietigingen op 5/03/2008 afgewezen.

Op datum van 03/06/2008 diende hij een tweede asielaanvraag in, die op 30/08/2010 definitief werd afgewezen.

Op 07/09/2010 diende hij opnieuw een asielaanvraag in die op 14/05/2012 definitief werd afgewezen.

Na verschillende andere verblijfsprocedures verzocht de verzoeker om zijn vorige asielaanvragen te heroverwegen op 21/03/2017. Dit verzoek werd op 13/11/2018 definitief geweigerd.

Op datum van 30/04/2019 diende de verzoeker een regularisatie in maar deze werd op 03/03/2020 geweigerd. Alle bevelen om het grondgebied te verlaten van de voorgaande jaren werden nog eens bevestigd en hij verkreeg bovendien een inreisverbod voor 2 jaar.

De verzoeker is daadwerkelijk onmenselijk en vernederend behandeld. Hij feit dat hij na 18 jaar verblijf in Nederland en perfecte integratie aldaar nooit een verblijfsrecht heeft kunnen verkrijgen is een schending van het artikel 3 E.V.R.M.

Dit is een schrijnende en voor België hallucinante situatie.

De verzoeker kan akkoord gaan met het feit dat niet elke verzoek om internationale bescherming positief beantwoord moet worden, maar de verwerende partij houdt geen rekening met zijn bijzondere individuele situatie.

Er kan van verzoeker onmogelijk verwacht worden dat hij na een dergelijke behandeling door de Nederlandse autoriteiten kan terugkeren.

De verzoeker is bovendien nooit teruggekeerd naar de Russisch Federatie omdat hij nog steeds een vrees voor vervolging heeft.

Aangaande het risico op refoulement

5.4.2.

De verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor bij DVZ dat hij na 18 jaar in Nederland en het doorlopen van verschillende verblijfsprocedures definitief werd afgewezen en dat hij het land diende te verlaten. Er werd hem ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Dit werd bevestigd bij beschikking van de IND van 03/03/2020 (zie stuk 5).

De DVZ antwoord hierop in de bestreden beslissing door te verwijzen dat Nederland een onderdeel is van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen zoals de Conventie van Genève van 1951 en het E.V.R.M. Volgens de verwerende partij volgt hieruit automatisch aangenomen kan worden dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het E.V.R.M. nakomen.

Er wordt enkel gesteld dat het louter afwijzen van zijn verzoek om internationale bescherming geen reden kan zijn om aan te nemen dat Nederland de minimum normen inzake de asielprocedure niet zou naleven. Bovendien zou de verzoeker zich niet op een persoonlijke ervaring kunnen beroepen om een schending van artikel 3 E.V.R.M.

De verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan en stelt dat de bestreden beslissing op dat punt geen enkele individuele motivering bevat.

De verzoeker heeft in zijn eigen procedure een onmenselijke en vernederde behandeling meegemaakt. Ondanks zijn perfecte integratie en langdurig verblijf en verschillende procedures in Nederland diende hij het land te verlaten.

5.4.3.

De verzoeker wenst vooreerst te benadrukken dat zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland definitief werd afgewezen. Dit blijkt uit de beslissing van de IND van 03/03/2020:

*“Besluit
Ik wijs uw aanvraag af.*

Ik leg u een licht inreisverbod op voor de duur van 2 jaren

[...]

Wat betekent dit besluit voor u?

Uw aanvraag is afgewezen. U hebt geen verblijfsrecht meer. Dat betekent dat u niet meer in Nederland mag zijn.

Uw terugkeerbesluit van 14 december 2014 blijft geldig. Volgens dat terugkeerbesluit moet u Nederland en de EU binnen 4 weken verlaten.

[...]

Door het inreisverbod bent u strafbaar als u in Nederland bent. U wordt gesignaleerd in het Schengen Informatie Systeem (SIS). Nadat u de EU verlaat, is het inreisverbod nog twee jaar geldig.”

(zie stuk 5)

Indien de verzoeker het land niet zou hebben verlaten zou hij gedwongen teruggestuurd worden naar De Russische Federatie, gelet op het feit dat zijn termijn voor vertrek afgelopen was.

Bij een terugkeer naar Nederland riskeert de verzoeker bijgevolg uitgewezen te worden naar de Russische Federatie. De verwerende partij schendt hiermee weldegelijk het non-refoulementbeginsel.

5.4.4.

Gelet op de weigering van zijn eerste asielaanvraag door de Nederlandse instanties, zal de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming moeten indienen.

De verzoeker zal in een ontvankelijkheidsprocedure terechtkomen.

Uit het AIDA Rapport NL blijkt immers dat een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk verklaard kan worden wanneer het een volgend verzoek (herhaalde aanvraag) betreft zonder nieuwe elementen (zie stuk 6 p. 39).

Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingesteld binnen de week en dat beroep heeft geen schorsende werking (zie stuk 6 p. 40).

De beslissing van onontvankelijkheid wordt meestal dezelfde dag genomen (zie stuk 6 p. 52-54).

De verzoeker dreigt dan ook binnen zeer korte tijdspanne uitgewezen te worden naar de Russische Federatie. Hij kan immers geen nieuwe elementen voorleggen.

België schendt het non-refoulement beginsel.

5.5.

Aangaande de medische problematiek van de verzoeker

5.5.1

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker verklaarde op 07/10/2020 en 14/12/2020 te lijden aan PTSD maar dat hij geen stukken zou hebben voorgelegd om dit te staven.

Terwijl in de beslissing bijlage 26quater van 19/11/2020 het volgende staat:

“Tijdens zijn verhoor dd. 07.10.2020 verklaarde de betrokkene PTSD te hebben. De betrokkene legde een psychologisch rapport voor dd. 13.03.2010 ter bewijs van deze verklaring. Daarnaast lege hij een mail dd. 16.11.2019 voor van de psycholoog die dit psychologisch rapport opstelde. In de mail verklaart de psycholoog dat het psychologisch rapport op 16.11.2019 nog als actueel beschouwd kan worden.”

(zie stuk 2)

De verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat er in een eerdere beslissing werd gesteld dat er wel stukken voorliggen.

De verwerende partij schendt hiermee de motiveringsplicht.

Uit de beslissing bijlage 26quater blijkt dat er geen individuele garantie zijn gevraagd aan Nederland.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd op basis van alle elementen in het dossier.

Gelet op het gebrek aan individuele garanties, wat door verwerende partij niet wordt betwist, is een schending van het artikel 3 E.V.R.M. nakende.

5.5.2.

De verzoeker wenst verder op te merken dat een herhaald verzoek in Nederland zeer snel wordt behandeld.

Een beslissing van onontvankelijkheid kan dezelfde dag nog genomen worden waardoor het recht op opvang en medische zeer snel zou kunnen vervallen.

Van een effectieve medische opvolging zal dan in de praktijk dan ook geen sprake zijn.

De verwerende partij houdt geen rekening met dit gegeven en schendt hierbij de motiveringsplicht.

5.6.

Gelet op het bovenstaande brengt verzoeker weldegelijk ernstige argumenten aan waaruit blijkt dat hij bij een overdracht aan Nederland blootgesteld zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. gelet op het reëel risico op 'indirect refoulement'.

Hij leidt (sic) bovendien aan PTSD en legde hiervan attesten voor, waarmee onvoldoende rekening is gehouden.

De verwerende partij laat na om over bovenstaande elementen te motiveren en verschuilt zich achter het beginsel van wederzijds vertrouwen hiermee worden de motiveringsplicht het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Er kan aldus geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd. Een schending van diverse beginselen van zorgvuldig bestuur kan eveneens vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

5.7.

(...)

5.8.

De schorsing van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.”

3.2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verzoekende partij acht voormelde regels geschonden, doordat de bestreden beslissing zou zijn genomen, terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou hebben geweten dat dergelijke verwijderingsbeslissing niet uitvoerbaar zou zijn geweest. Bovendien merkt de verzoekende partij op dat er in het Nederlands asielstelsel ernstige problemen rijzen met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure en opvangvoorzieningen en dat hij lijdt aan PTSD.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 13 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Daar waar de verzoekende partij in een eerste onderdeel van zijn inleidend verzoekschrift verwijst naar de impact van het COVID19-virus en aanhaalt dat de bestreden beslissing werd genomen op een ogenblik dat het onmogelijk zou zijn geweest om de overdracht naar Nederland te realiseren, kan enkel worden vastgesteld dat de beschouwingen van de verzoekende partij grondslag missen.

Verweerder merkt dienaangaande vooreerst op niet in te zien welk belang de verzoekende partij heeft bij zijn kritiek als dat hij ingevolge het COVID19-virus geen gevolg zou hebben kunnen geven aan de bestreden beslissing. Verzoekende partij geeft middels zijn verzoekschrift immers duidelijk te kennen gegeven dat hij niet bereid is om vrijwillig terug te keren naar Nederland.

Bovendien moet worden benadrukt dat gedurende de piek van het COVID19-virus enkel niet-essentiële verplaatsingen doorheen de Europese Unie en Schengenzone werden opgeschort. De verzoekende partij doet zelfs geen poging om aannemelijk te maken dat het hem niet mogelijk zou zijn geweest om onmiddellijk na de betekening van de bestreden beslissing de nodige stappen te ondernemen, ten einde gevolg te kunnen geven aan het door de Belgische autoriteiten opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten.

Nergens maakt de verzoekende partij aannemelijk dat hij vanwege de Nederlandse autoriteiten niet de toelating zou hebben kunnen bekomen om in uitvoering van de Dublin III-verordening naar Nederland te reizen.

Minstens moet worden opgemerkt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds sterk versoepelde maatregelen betreffende het COVID19-virus van toepassing waren in zowel België, als Nederland, hetgeen a fortiori klemt op heden, nu quasi alle binnengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone weer zijn opengegaan. Uit info van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat reizen naar Nederland mogelijk is.

Verweerder stelt tot slot nog vast dat de verzoekende partij kennelijk voorbij gaat aan het feit dat de nodige voorzorgsmaatregelen kunnen worden genomen bij de overdracht, dit ten einde elk risico op besmetting zo veel als mogelijk te beperken, zodat de loutere beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) allerminst strijdig kan worden geacht met de door de Belgische Staat uitgevaardigde Ministeriële Besluiten.

De eventuele tijdelijke onmogelijkheid om op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de overbrenging naar Nederland te organiseren hoeft geenszins te betekenen dat de overdracht niet zou kunnen plaatsvinden binnen de daarvoor voorziene termijn, hetgeen op heden ontegensprekelijk blijkt nu reizen wél weer zijn toegelaten.

De verzoekende partij slaagt er zelfs niet in om met een begin van bewijs aannemelijk te maken dat het voor haar als Dublin-terugkeerder ingevolge het COVID19-virus niet mogelijk zou zijn om toegang te krijgen tot de Nederlandse asielprocedure, dan wel om behoorlijke opvang te bekomen.

Verweerder wijst er nog op dat Nederland expliciet instemde met de terugname van verzoekende partij. Bovendien motiveert de gemachtigde uitdrukkelijk aangaande de voorzorgsmaatregelen die worden genomen in het kader van een Dublinoverdracht:

“We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

Indien zou worden geopperd dat de uitwisseling van informatie conform artikel 32 een individuele garantie niet kan vervangen merken we op dat de uitwisseling van informatie niet vrijblijvend is en er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Nederland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie werd niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene en indien de noodzaak daartoe bestaat de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan. We merken in deze verder op dat de Nederlandse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn

hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.”

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat niet de nodige voorzorgsmaatregelen zullen worden genomen bij de overdracht van verzoekende partij om een vlotte binnenkomst in Nederland te garanderen.

De verzoekende partij voert in een tweede onderdeel van haar enig middel aan dat hij in Nederland een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, in het kader waarvan hij meent dat een overdracht aan Nederland een schending van artikel 3 EVRM zal opleveren.

In een derde onderdeel stelt verzoekende partij dat hij in Nederland een risico zal lopen op refoulement, aangezien zijn verzoek om internationale bescherming definitief zou zijn afgerond. Gezien de samenhang van beide onderdelen, veroorlooft verweerder het zich deze samen te beantwoorden.

Verweerder laat gelden dat artikel 3 EVRM voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervaardigd in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker stelt dat hij daadwerkelijk onmenselijk en vernederend behandeld zou zijn geweest, aangezien hij na een verblijf van 18 jaar in Nederland aldaar nooit een verblijfsrecht heeft kunnen verkrijgen.

Ter zake werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bijlage 26quater geheel terecht gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Nederland omdat ze hem 18 jaar lang hebben proberen te repatriëren. Ze hebben zijn leven kapot gemaakt. Betreffende het feit dat de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland werd afgewezen willen we opmerken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op een zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Nederland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Nederlandse autoriteiten. Het loutere feit dat betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Nederland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Nederland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn verzoek om internationale bescherming afgewezen werd in Nederland kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Nederland.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Nederland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Daar waar verzoeker stelt dat zijn verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen, wijst verweerder erop dat dit niet blijkt uit de beslissing van de IND van 03.03.2020. Het staat verzoeker dan ook vrij om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Nederlandse instanties.

Ter zake werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vastgesteld dat Dublin-terugkeerders in Nederland recht hebben op opvang en dat navolgende verzoeken van Dublin-terugkeerders op dezelfde manier worden behandeld als navolgende verzoeken van personen die Nederland niet verlieten.

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verweerder laat gelden dat uit de in casu bestreden beslissing blijkt dat gemachtigde van de Staatssecretaris is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Nederland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Nederland.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besluit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Nederland automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Het is niet omdat zich bepaalde problemen kunnen stellen, zoals dat overigens het geval is bij elke Lidstaat, dat er een schending van artikel 3 EVRM kan worden aangenomen.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de Dublin III Verordening en de verantwoordelijkheid van Nederland, die door dezelfde hogere rechtsregels als België gebonden is, en vastgesteld heeft dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, niet zouden respecteren, alsook dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt dat een overdracht aan Nederland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 EVRM.

Het betoog van verzoekende partij kan niet worden bijgetreden.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van artikel 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Nederland. Terwijl dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Nederland dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

In een vierde onderdeel stelt verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn medische problematiek, namelijk het gegeven dat hij lijdt aan PTSD.

Verzoeker stelt dat hij ter staving een medisch attest voorlegde van 13.03.2010 en een e-mail van zijn psycholoog van 16.11.2019.

Verweerder stelt vast dat deze stukken niet werden voorgelegd door verzoeker, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris er geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Teneinde de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen, dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het treffen van de beslissing. Het beoordelen van de gezinsband dient derhalve te gebeuren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (zie R.v.V. nr. 90 989 van 5 november 2012).

Verweerder wijst er voorts op dat op 23.10.2020 een terugnameverzoek gericht werd aan de Nederlandse instanties. Het verzoek werd op 03.11.2020 conform artikel 18(1)d van de Dublin III verordening aanvaard.

Door middel van een expliciete aanvaarding van het terugnameverzoek werden de nodige garanties door de Nederlandse instanties geboden.

Zie ter zake:

“‘‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Spaanse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overname van de verzoekende partij onder artikel 12 (4) van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming bij de Spaanse autoriteiten zal kunnen indienen. De verzoekende partij levert op het eerste gezicht geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Spanje, omwille van omstandigheden eigen aan haar geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Spanje, het risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.’’ (R.v.V. nr. 143.052 dd. 13.04.2015)

Bovendien wordt in de bijlage 26quater expliciet gemotiveerd dat de nodige voorzorgsmaatregelen bij een overdracht zullen worden voorzien.

Verzoekende partij verwijst vervolgens naar artikel 28 van de Dublin III-Verordening. Zij stelt dat niemand mag worden vastgehouden om de loutere reden dat hij onderworpen is aan de procedures vervat in de Dublin III-Verordening.

Verweerder laat gelden dat artikel 28, lid van de Dublin III-Verordening voorziet dat de betrokken persoon wel in bewaring gehouden kan worden wanneer er een significant risico op onderduiken bestaat en teneinde de overdrachtsprocedures voorzien in de Dublin III Verordening veilig te stellen.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent geheel terecht gemotiveerd dat verzoeker op 14.12.2020 heeft verklaard dat hij niet vrijwillig wil terugkeren naar Nederland en dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de overdrachtsmaatregel dd. 19.11.2020, die hem werd betekend op 27.11.2020.

De gemachtigde van de Staatssecretaris nam aldus geheel terecht de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat.

Het enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.’’

3.2.3. Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De thans voorliggende beslissing maakt de gedwongen overdracht uit naar de lidstaat (*in casu*: Nederland) die volgens de criteria van de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het door de verzoeker in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hierbij moet benadrukt worden dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in artikel 3 van het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Nederland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer hij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, F.G. v. Zweden en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12, J. K. en anderen v. Zweden).

De Raad herhaalt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department blijkt, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de

overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule. (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU)

De verzoeker brengt naar voor dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij geen stukken heeft voorgelegd ter staving van zijn verklaring dat hij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom (PTSD).

In de bestreden akte wordt inderdaad als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verklaarde in het hoorrecht van 14.12.2020 dat hij psychologische problemen heeft en bepaalde medicatie inneemt. Tijdens zijn gehoor dd. 07.10.2020 verklaarde hij PTSD te hebben. Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat hij medische attesten of andere documenten voorgelegd heeft ter bewijs van deze verklaring. Hij bewijst dus niet dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.”

De verzoeker kan worden gevolgd waar hij argumenteert dat deze vaststelling in strijd is met de motieven van de eerder jegens hem getroffen beslissing (bijlage 26^{quater} van 19 november 2020). Met deze beslissing van 19 november 2019 werd vastgesteld dat Nederland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het door de verzoeker in België ingediende verzoek om internationale bescherming. De verzoeker werd toen bevolen om zich binnen de tien dagen vrijwillig aan te bieden bij de Nederlandse autoriteiten. Met de thans bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel, waarbij de gemachtigde beslist dat het nodig is om de verzoeker met dwang terug te leiden naar de Nederlandse grens. In de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 november 2020, zoals ter kennis gebracht aan de verzoeker en zoals gevoegd bij het verzoekschrift, wordt het volgende gesteld:

“Tijdens zijn gehoor dd. 07.10.2020 verklaarde de betrokkene PTSD te hebben. De betrokkene legde een psychologisch rapport voor dd. 13.03.2010 ter bewijs van deze verklaring. Daarnaast legde hij een mail dd. 16.11.2019 voor van de psycholoog die dit psychologisch rapport opstelde. In de mail verklaart de psycholoog dat het psychologisch rapport op 16.11.2019 nog als actueel beschouwd kon worden.”

Het voorliggende administratief dossier bevat echter geen originele versie van de bijlage 26^{quater} waarin deze vermelding is opgenomen en hierin zijn evenmin de medische stukken van 13 maart 2010 en 16 november 2019 terug te vinden die de verzoeker blijkens de voormelde citering heeft neergelegd.

Op de terechtzittingen van 27 en 29 januari 2021 werd vastgesteld dat de bij het verzoekschrift gevoegde en aan de verzoeker betekende versie van de bijlage 26^{quater} verschilt van de bijlage 26^{quater} die werd neergelegd in het administratief dossier. De in het administratief dossier aanwezige bijlage 26^{quater} vermeldt met name het volgende:

“Tijdens zijn gehoor dd. 07.10.2020 verklaarde de betrokkene PTSD te hebben. De betrokkene kon tot op heden geen medische attesten of andere documenten voorleggen ter bewijs van deze verklaring.”

Ook het verweer in de nota met opmerkingen blijkt te zijn opgesteld op grond van de in het administratief dossier aanwezige bijlage 26^{quater} en op grond van een administratief dossier waarin

een afschrift van de medische stukken van 13 maart 2010 en 16 november 2019 ontbreekt. De verweerder herhaalt immers *“dat deze stukken niet werden voorgelegd door verzoeker, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris er geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.”*

Ter terechtzitting van 29 januari 2021 heeft de advocaat van de verweerder geduid dat er navraag werd gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat de bij het verzoekschrift gevoegde versie van de bijlage 26^{quater} de correcte versie is. De raadvrouw van de verweerder kan verder enkel zeggen dat de beslissing in het administratief dossier een ontwerpbeslissing betreft en dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in de betekende beslissing vermelde stukken van 13 maart 2010 en 16 november 2019 niet kon terugvinden, doch zichzelf en de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen niet verklaren wat er precies is fout gelopen.

Aangezien het niet ter betwisting staat dat de bij het verzoekschrift gevoegde bijlage 26^{quater} van 19 november 2020 de correcte beslissing uitmaakt waarbij de verzoeker werd bevolen om zich naar Nederland te begeven met het oog op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde op 19 november 2020 wel degelijk op correcte wijze heeft vastgesteld dat de verzoeker zijn verklaring dat hij lijdt aan PTSD heeft gestaafd met psychologische rapporten van 13 maart 2010 en 16 november 2019. De vermelding in de thans bestreden beslissing dat niet blijkt dat de verzoeker medische attesten of andere documenten voorgelegd heeft ter bewijs van deze verklaring, berust dan ook niet op de juiste feitelijke gegevens. Het gegeven dat de voormelde stavingsstukken, ook na een tegensprekelijk uitstel om deze kwestie uit te klaren, door het bestuur niet konden worden teruggevonden, wijst des te meer op een onzorgvuldige en zeer lacunaire feitenvinding en samenstelling van het administratief dossier.

De Raad stelt dan ook vast dat de gemachtigde niet zorgvuldig heeft gehandeld waar hij op grond van de foutieve vaststelling dat de verzoeker geen stavingsstukken heeft voorgelegd besluit dat de verzoeker *“dus niet (bewijst) dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.”* Ook de daarop gebaseerde beoordeling dat er in de voorliggende zaak geen sprake is van een uitzonderlijk geval waarbij de verwijdering omwille van de gezondheidstoestand van de betrokkene een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, blijkt derhalve niet te zijn gesteund op een nauwkeurig onderzoek van de door de verzoeker voorgelegde stukken omtrent zijn PTSD.

Uit de specifieke omstandigheden van deze zaak blijkt dat het bestuur nagelaten heeft om alle omstandigheden van verzoekers individuele geval, en met name zijn psychische gezondheid en de gevolgen van de gedwongen verwijdering voor zijn psychische gezondheid, nauwgezet te onderzoeken in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

Het verweer in de nota met opmerkingen vertrekt vanuit de foutieve premisse dat de verzoeker de voormelde stukken van 13 maart 2010 en 16 november 2019 niet heeft voorgelegd en kan dus niet overtuigen. De raadvrouw van de verweerder heeft overigens erkend dat zij ook niet over de voormelde stukken beschikte, zodat het verweer tevens berust op een onvolledig administratief dossier.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is derhalve aangetoond.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, op het eerste gezicht gegrond en dus ernstig.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer van rechtswege vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (*cf.* artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet). Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, is dit *in casu* het geval.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.4. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de bestreden akte (met uitzondering van de beslissing tot vasthouding waarvoor de Raad niet bevoegd is) bij uiterst dringende noodzakelijkheid in haar tenuitvoerlegging geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2021 tot terugleiding naar de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DE GROOTE